

ogsaa med Hensyn til den senere Forhandling af de Sager, hvorom der nu er Spørgsmaal — nogle Bemærkninger, som, da de i alt Fald ikke ville blive lange, ville kunne finde deres Plads her. Imidlertid er der jo nu i Dag og netop i dette Dieblis kommer en speciel Henvendelse til mig om et Spørgsmaal, som allerede blev berørt igaar, og jeg vil med et Par Ord besvare denne Henvendelse, saa meget mere som man ikke kan faae nogen mere behagelig Henvendelse som Minister end den, der er fremkommen fra de ærede Rigsdagsmænd fra Sorø og Holbæk Aanter (Zahle og Dinesen). Det er et Anliggende, som ganske sikkert i høi Grad interesserer Ministeriet, og jeg tør sige mig personlig, nemlig Bevarelsen af de Oldtidsmindesmærker, som endnu findes, og Henvendelsen fremkom jo endog i Forbindelse med en Antydning af, at Ministeren kunde vente beredvillig Indbefkommen, hvis han i saa Henseende vilde søge Afslugt hos Folkethinget for at faae de Midler, som ere nødvendige dertil. Jeg tror dog hertil at maatte bemærke, at i Virkeligheden er der gjort ikke Lidet i denne Sag. Den Mand, som nærmest har at gjøre dermed, er, som bekendt, en Mand, som ved Siden af stor Dygtighed har en ganske overordentlig Interesse for Sagen, og desuden har han et særlig praktisk Greb — Noget, han har taget i Arv efter sin store Forgænger i Saget — paa at forhandle med Folk, for at faae dem til at bringe Offre i Sagens Interesse. Jeg tør sige, at det er overordentlig Meget, der i saa Henseende udrettes ved frivillig Indbefkommen fra private Folks og Kommuner's Side overfor hans Omkostninger og de forholdsviis ringe Udgifter, som der fra det Offentliges Side har været Anledning til at gjøre, ere bleve tagne fra en eller anden Konto, som staaar i Forbindelse med Sagen. Jeg tror derfor, at saaledes som Sagen i Virkeligheden staaar, er der ikke Grund til Frygt eller Klage. Den ærede Rigsdagsmand, der talte sidst, yttrede, at det kunde være ønskeligt og hensigtsmæssigt, at der blev en let og billig Afgang navnlig til de større Mindesmærker, som Fortiden har efterladt os, og med hvilke den nuværende Tid har havt overordentlig Meget at gjøre, for at bringe dem tilbage i en passende Tilstand og til den Stikfæls, i hvilken de oprindelig traadte frem — og det tør maaske siges, at Nutiden har havt en ikke ringe Forjenselse af, hvad der er blevet udrettet i den Retning, ligesom ogsaa Rigsdagen fra sin Side har vist beredvillig Indbefkommen. Med Hensyn til det af det ærede Medlem saaledes udtalte, Omkost kan jeg naturligvis kun være enig i, at det virkelig er ønskeligt saa meget som muligt, at lette Afdgangen til at nyde Bestuelsen af, hvad der i saa Henseende er udrettet, og jeg er ligeledes enig i, at de forbedrede Kommunikationsmidler muligvis vilde lede til, at der viser sig en betydelig Trang til en saadan Afgang; men det er mig dog ikke bekendt, at den hidtil har lagt sig for Dagen i noget stort Omfang. For-

saavidt dette imidlertid skulde ske, vil jeg finde det rigtigt og hensigtsmæssigt, at der sørges for at lette Afdgangen til Mindesmærkerne, blandt Andet ogsaa ved Bestemmelser om det Beberlag, der ydes for Afdgangen. For saa vidt ere altsaa de gjorte Bemærkninger ikke gaade sporløst forbi mig, men jeg maa dog tilføie, at jeg ikke kan dele den Anskuelse, som det ærede Medlem fremkom med, nemlig at de Mænd, som man vil paalægge den særlige Uleilighed at forevise Mindesmærkerne — og det er jo Mænd, som netop ved deres Kjendskab til Forholdene ville gjøre det Indtryk, som Mindesmærkerne i og for sig fremkalde, langt fyldigere og til et helt andet end det Indtryk, man ellers vilde faae af dem — skulde gjøre dette uden noget som helst Beberlag. Dette er Noget, som maa tages med ved Anlægget af den hele Plan, naar man vil fastsætte Bestemmelser i den antydede Retning. Dette med Hensyn til det berørte lille Spørgsmaal. — Der blev endnu af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) omtalt et større Spørgsmaal. Den ærede Rigsdagsmand vilde, hvad han oftere har gjort Forsøg paa, bringe alle Tienderne ind under Finantsloven. Han bemærkede, at da han sidste Gang gjorde Forsøg i denne Retning, blev dette indbegaaet af Finantsministeren, og jeg antager, at han vil erindre, at det ogsaa blev indbegaaet af Kirke- og Undervisningsministeren; men hvad der blev ytret fra denne Side — og, hvad jeg anfører, var naturligvis overensstemmende med Finantsministerens Ytringer — blev, udtalte han, omstændelig indbegaaet fra andre Sider. Denne Bemærkning af det ærede Medlem skal jeg ikke gjøre Indsigelse imod, men jeg tror dog, at Enhver, der vil gjennemlæse de Forhandlinger, der dengang blede førte, vil se, at, om det end blev omstændelig indbegaaet, blev det dog paa ingen Maade gjendrevet, og jeg tør derfor dristig henvise til Forhandlingerne dengang. Men da den ærede Rigsdagsmand nu vilde tage Kirketienden, kom han, som sædvanlig, til at ville tage meget Andet med. Der er et fransk Ordbrug, der siger, at Appetiten voger, medens man spiser, som ogsaa kan faae Anvendelse herpaa; det ærede Medlem kom saaledes ind paa sin Undlingssteori, at man skulde føre alt Muligt ind under Finantsloven. Der skulde ikke være nogen som helst bestaaende Ordning, den være nok saa gammel, og der skulde ikke være nogen som helst Institution, som ikke Folkethinget, naar den blot havde en nok saa lille finantsiel Bestaaenhed, uden videre kunde føre ind paa Finantsloven og derved afgjøre dens Skæbne. Naar dertil nu føies, at den ærede Rigsdagsmand i en næsten indsmigrende Tone lige over for det andet Thing antydede, at det vilde handle rigtigst, naar det fatte sig paa det Punkt, at det i denne Henseende bødte sig for de Anskuelse, der fandtes her, og altsaa gif ud fra, at Alt, hvad der blev optaget paa Finants-